

Terry Hayes

Het jaar van de Sprinkhaan

A.W. Bruna Uitgevers

1

Ik ging eens op pad om iemand te vermoorden. Andere keren, toen ik jonger was, reisde ik mijn werk achterna door de neonverlichte stegen van Tokyo, zag ik de zon opkomen boven de Moskee van de Negen Koepels en bleef ik aan de oever in Oud Istanbul staan wachten terwijl de tranen van een vrouw als regen neervielen.

Deze keer was het een heel eind naar het oosten, waar de Egeïsche Zee overgaat in de Middellandse Zee en de zon neerbeukt op een keten van piepkleine eilanden. Het kleinste daarvan lag ook het meest afgelegen; golven braken op het wrak van een vrachtboot die op een rif lag, gevaarlijke stromingen kolkten door verborgen grotten en van een vissersdorpje waar de houten schepen sinds lang waren verdwenen, restten alleen nog ruïnes.

Ik ging aan het eind van de lente aan land, aan wal gezet door de Egyptische schipper van de wilde vaart die verstandig genoeg was om niet veel vragen te stellen. Ik herinner me nog steeds de bries tegen mijn gezicht en de bedwelmende geur van dennennaalden terwijl ik door een stil bos liep; ik bleef zo dicht mogelijk in de buurt van de schaduwen, zoals ik het grootste deel van mijn werkzame leven heb gedaan.

Mijn doelwit die dag was een ongetwijfeld dappere man, een Duitser die naar werd aangenomen uit Neurenberg (die mooie oude stad boordevol duistere geschiedenis) afkomstig was, en toen ik hem veraste in de keuken van zijn eenzame villa, wisten we allebei dat ik zowel in kilometers als in jaren ver had gereisd om bij zo'n dodelijk rendez-vous te belanden.

Ik was indertijd lid van de Dienst en voerde al jaren de codenaam Kane. Vijf jaar eerder was de Duitser een gewaardeerd medewerker geweest van de Amerikaanse inlichtingendienst in Teheran. Wat niemand wist, maar iedereen al snel te weten zou komen, was dat hij in het geheim voor de Russen kluste. Blijkbaar wordt

vandaag de dag alles uitbesteed, zelfs spionage.

Op een stille maandagavond was hij laat gaan dineren in de bistro van het luxueuze hotel Espinas Palace en op het herentoilet had hij de namen van tien van onze waardevolste Iraanse bronnen overgedragen aan een vertegenwoordiger van de Centrale in Moskou. In de geheime wereld is het algemeen bekend dat de spionagediensten van Rusland en Iran al jaren nauw samenwerken, dus het was onvermijdelijk dat de lijst namen bij de PAVA – de meedogenloze Iraanse geheime politie – zou belanden. Het resultaat was dat het netwerk dat in de loop van de jaren was opgebouwd ten koste van vele levens en kostbaarheden, en dat – wat nog belangrijker was – een onmisbare achterdeur bood naar het Iraanse kernwapenprogramma, binnen een paar uur was vernietigd. Zelfs bij de CIA, een organisatie die bekendstond om haar forse portie mislukkingen, werd het als een onverdeelde ramp beschouwd.

Voor de acht mannen en twee vrouwen die werden ontmaskerd als gevolg van het verraad van onze gewaardeerde medewerker waren de gevolgen nog veel rampzaliger. In een rechtszitting op de late avond verschenen ze voor de rechter en de volgende dag begonnen bouwvakkers tien torenhoge hijskranen in elkaar te zetten op een van de grootste pleinen van Teheran. Aanvankelijk besteedden voorbijgangers er niet veel aandacht aan, maar al gauw werd hun bestemming duidelijk: ze waren bedoeld om ervoor te zorgen dat zo veel mogelijk mensen getuige konden zijn van de uitvoering van het vonnis. In veel landen in het Midden-Oosten volstaat het niet dat mensen worden gestraft; iedereen moet worden gewaarschuwd.

Zodra de torens waren opgericht, werden de horizontale armen bevestigd. Lussen van touw werden vastgemaakt aan het uiteinde van de uitsteeksels en op een late lenteavond werden de gevangenen in vier zwarte arrestantenwagens naar het plein gevoerd. Terwijl de minuten voortkropen, werden ze een voor een in een kooi naar boven gehesen in hun eigen persoonlijke hijskraan.

Daar werden de doodsbanige mannen en vrouwen onder het oog van de beneden samengestroomde menigte door leden van de Revolutionaire Garde naar een platformpje aan het uiteinde van de zijarm gedreven. Ze hingen een bordje aan de borstkas van iedere gevangene waarop vermeld stond dat ze spionnen waren voor de

Grote Satan en vervolgens zakte er een lus, die in de volksmond de Iraanse stropdas genoemd wordt, over hun hoofd.

Dankzij de zorgvuldige voorbereiding hadden de op het plein samengedromde mensen allemaal onbelemmerd uitzicht op de tien figuren boven hun hoofd. Tegen de helderblauwe lucht leken ze tussen hemel en aarde te zweven. De omstandigheden in aanmerking genomen veronderstel ik dat dat ook precies was waar ze zich bevonden.

Een klein bijeengekropen groepje het dichtst bij de hijskranen, waarschijnlijk familie en vrienden, lag geknield te jammeren en te bidden. Ze keken op toen een man in uniform, een luitenant-kolonel, op een van de wagens klom en in het Farsi door een luidspreker sprak, en zijn stem echode over het plein. Hij las de naam van iedere gevangene voor, waar hij of zij van beschuldigd werd en vervolgens het vonnis.

Ten slotte liet hij de vellen papier zakken en zei nog iets luider een woord dat te vertalen was als 'klaar'. Een van de veroordeelden, een man, hoorde het woord en zijn moed begaf het: hij begon te schreeuwen en riep God aan om hem te redden.

Zoals gebruikelijk, in elk geval in mijn ervaring, had die smeekbede geen zichtbaar effect. Als in een goed geoefend ritueel stapten de leden van de Revolutionaire Garde naar voren en legden hun rechterhand tegen de onderrug van iedere gevangene.

Bij dat gebaar daalde er een zware stilte over de menigte neer, en een kind, een jongen van een jaar of zes, stond op te midden van de groep vrienden en familie en keek strak omhoog naar een van de gevangenen, misschien zijn vader of moeder, en begon een naam te roepen. Een vrouw naast hem trok hem omlaag, de jongen begon te huilen, en na een stilte die een eeuwigheid leek te duren gaf de man met de luidspreker het volgende bevel: 'Nu.'

De Gardisten duwden als één man de gevangenen naar voren. Tien paar voeten verlieten het houten platform en onwillekeurig hapte de menigte naar adem. De vrienden en familieleden keken toe toen een regen van schoenen en sandalen omlaagkwam terwijl de gevangenen door de lucht vielen.

Met hun voeten vooruit schoten ze in de richting van het plein beneden en de touwlussen rolden achter hen aan razendsnel af.

Toen de lussen helemaal afgewikkeld waren, knalden de touwen hard tegen hun verankering, de stroppen trokken strak rond tien kelen, de gevangenen vlogen met een schok een stukje omhoog en hun nek brak onmiddellijk.

Niemand in de menigte sprak een woord, het enige geluid was het gejammer van de familieleden terwijl de lichamen zachtjes schommelden in de warme Midden-Oosterse bries.

Het verbaasde me niet dat de menigte met stilte had gereageerd. Ik ben ongelukkig genoeg getuige geweest van diverse executies; diverse door een vuurpeloton, twee door ophanging en één waarbij een oude man was vastgegespt in een elektrische stoel en gedwongen was om de bliksem te berijden, zoals de bewakers op de gang met dodencellen het noemen; en neem van mij aan dat de doodsangst op het gezicht van een man of vrouw als alles waarop ze hadden gehoopt in rook opgaat, je nooit zal verlaten. De herinnering eraan zal om drie uur 's nachts de kop opsteken, wanneer alles waar je het alerbangst voor bent de trap op komt op zoek naar jou.

Een paar dagen eerder had de Duitser op de toiletten in Espinas Palace als betaling voor de lijst met namen een attachékoftje in ontvangst genomen met een fortuin aan Zwitserse obligaties aan toonder. Ik ben niet gelovig, dat zal niemand ooit over mij beweren, maar tweeduizend jaar geleden schreef de Heilige Paulus iets wat je niet snel meer vergeet als je het eenmaal hebt gehoord: geldzucht is de wortel van alle kwaad. En dat gold zeker die avond in Teheran.

Vanaf het moment dat de verrader zijn koffiekop, oude regenjas, twee peuken en een verkreukeld creditcardreçu op de tafel in de bistro had achtergelaten, de toiletten betrad, de uitwisseling voltrok, via een naastgelegen sigarenbar het pand verliet, op de bagagedrager van een wachtende motortaxi ging zitten en de stad in verdween, waren er naar de schatting van de analisten van de Dienst tweeënegentig seconden verstreken. Tweeënegentig seconden om van jezelf een multimiljonair te maken, een compleet spionagenetwerk te vernietigen en het doodvonnis te tekenen van tien collega's. Naar welke maatstaf dan ook gemeten was hij een zeer goede spion. Als freelancer die zichzelf alles had bijgebracht was hij uniek.

Zoals te verwachten deed de CIA – die gammele maar bij tijd en wijle briljante organisatie waar ik de afgelopen twaalf jaar had ge-

werkt – talloze pogingen om hem te vinden, maar geen van alle kwamen ze ook maar in de buurt van succes, en omdat er dagelijks meer bewijzen boven water kwamen van zijn bedrog, groeide zijn status uit totdat hij in de ogen van de Amerikaanse inlichtingenwereld een soort duistere legende werd. Nog erger was dat de analisten van de Dienst er al gravend achter kwamen dat hij in de loop van de jaren zoveel valse identiteiten had aangenomen dat het Bedrijf uiteindelijk één enkel schrikbarend feit moest toegeven: ze hadden geen flauw idee wie hij was. Misschien was hij niet eens een Duitser.

Omdat zijn identiteit nog steeds een mysterie was, en vermoedelijk uit respect voor zijn indrukwekkende verdwijningstruc, gaf een van de intellectuelen bij de Dienst hem een naam die al snel alom aansloeg. Ze gaf hem de codenaam ‘de Magus’, een diep in de oudheid geworteld woord dat tovenaars betekent. In de Bijbel staat dat de Drie Wijzen die goud, wierook en mirre brachten om de geboorte van Jezus te vieren Magi waren. Dus de CIA – het bureau dat in de loop van zijn ruim tachtigjarige geschiedenis baanbrekend werk had verricht op het terrein van de duistere kunsten van de spionage – had uiteindelijk een tovenaars en solist ontmoet die bijna net zo goed was als het bureau zelf.

Uiteraard wakkerde dat besef de frustratie aan van de duur geklede man in ons hoekkantoor en moedigde het hem aan om de pogingen om de man te vinden nog eens extra op te voeren. Neem van mij aan dat het in de hoogste regionen van de inlichtingenwereld nooit aan testosteron heeft ontbroken.

Toen zelfs de aanzienlijk beter van middelen voorziene zoektocht onder leiding van een zorgvuldig samengesteld team van datavervaarders en de allerbeste agenten geen spoor van de Magus opleverde, belandde het probleem op mijn bureau. Het was vrijdag en ik was net op weg naar een vroege lunch (volgens velen is de Starbucks bij het hoofdkantoor van de CIA in Langley de drukstbezochte ter wereld) en ik mikte erop om de drukte van het middaguur voor te zijn. Mijn computer en kluis waren al afgesloten toen ik het unieke geluidje hoorde dat me liet weten dat er een bericht met de hoogste prioriteit in mijn inbox was beland.

Ik decodeerde het bericht en zag dat het de geheime documenten bevatte die betrekking hadden op het verraad in Teheran, gruwelijke

gehackte beelden van de openbare executie van de camera's van de PAVA, en verslagen over de serie mislukte klopjachten die daarop volgde. Er was een briefje aan toegevoegd van de directeur, met de vraag of ik me vertrouwd wilde maken met het materiaal en me maandag even voor zonsopgang in zijn kantoor bij hem wilde melden. Het was niet ongebruikelijk om op zo'n goddeloos tijdstip te worden ontboden en er waren er bij de Dienst die beweerden dat die vroege afspraken maar een trucje waren: hij was helemaal geen workaholic, zeiden ze dan, hij wilde alleen die indruk wekken.

Toevallig vergisten ze zich: hij was een gedreven, ambitieuze kerel die was opgegroeid in eigenaardige, zware omstandigheden, al waren maar weinig mensen daarvan op de hoogte. Ik had altijd gedacht dat werk een emotionele leegte voor hem vulde en eerlijk gezegd was dat niet ongevoel bij een dienst die bekendstond om zijn excentriekelingen en onaangepaste types.

De directeur, met zijn zilvergrijze haar en een grotendeels intact gebleven atletische bouw waaraan hij tijdens zijn studie zijn sterrenstatus op de sintelbaan te danken had gehad, was opgegroeid als Richard Rourke, maar sinds jaar en dag had niemand zijn naam meer gebruikt. Hij stond alom bekend als Falcon, sinds hij als jonge agent Iran was binnengekomen als lid van een gezamenlijk Amerikaans-Israëliësch team dat de opdracht had om een serie atoomcentrifuges verborgen in een woest gebergte in de buurt van de plaats Natanz onklaar te maken.

De missie werd een ramp, maar al was Rourke het minst ervaren teamlid, hij toonde niet alleen buitengewoon grote moed maar ook een opmerkelijke koelbloedigheid in extreme omstandigheden: minstens vijf Iraniërs die voor de Dienst werkten hadden uiteindelijk hun leven aan hem te danken. Terwijl het gerucht zich door de geheime wereld verspreidde dat hij midden in de nacht – onder een regen van kogels en zonder zich door wat dan ook te laten weerhouden – met een half netwerk aan plaatselijke medewerkers in de achterbak van zijn pick-up de grens naar Irak overstak, bleef de naam Falcon aan hem kleven.

Met zijn opmerkelijke ogen en krachtige kaaklijn was hij waarschijnlijk eerder indrukwekkend dan knap, maar één ding stond vast: hij was de best geklede man die ik ooit had ontmoet. Hoe vroeg

of laat het ook was, hoe geladen de situatie ook mocht zijn, je kon hem vroeg in de ochtend op zijn kantoor vinden, of laat op de avond in het centrum operaties, gekleed in een handgemaakt pak van Brioni, een zijden stropdas en een overhemd van Charvet. Zelfs zijn verzameling manchetknopen was indrukwekkend.

Nadat hij was vertrokken bij de frontlinieoperaties bracht hij tientallen jaren door met het beklimmen van de spekgladde paal in Washington, en de kleren en het imago maakten daar allemaal deel van uit. In de gangen van de macht en de elitaire salons van Georgetown werd hij beschouwd als een deskundig en buitengewoon ervaren man; een veilig stel elegante handen.

Hij was halverwege de zestig toen ik op zijn kantoor werd ontboden. Eerlijk gezegd keek ik er niet van op dat dat gebeurde. Ik had bij geruchte vernomen dat de laatste zoektocht naar de Magus net zomin een succes bleek te zijn als zijn voorgangers en had al gedacht dat een lid van de Amerikaanse inlichtingenelite vroeg of laat zou bedenken dat ik waarschijnlijk over de noodzakelijke vaardigheden beschikte om met een nieuwe aanpak van de zoektocht te komen.

Door een eigenaardige samenloop van omstandigheden maakte ik deel uit van een klein kader spionnen die zich toelegden op het zich toegang verschaffen tot zogenoemde 'Verboden Gebieden' – plaatsen die volledig onder vijandelijke controle staan, zoals Rusland, Syrië, Noord-Korea, Iran en de stamgebieden in Pakistan – dus ik beschikte over meer kennis dan de meeste mensen over hoe je aan ontdekking kon ontsnappen wanneer er op leven en dood op je werd gejaagd.

Om kort te gaan: de Magus wist hoe hij zich moest verbergen. En ik ook.

2

Mijn ervaring en ongebruikelijke vaardigheden brachten met zich mee dat ik op een verder onopmerkelijke vrijdag – terwijl ik me haastte om te gaan lunchen – weer eens op het punt stond om een vluchtige blik te werpen op een stel uiterst geheime documenten.

Terwijl ik het eerste document opende, gebeurde er iets vreemds:

in mijn kantoor viel een stilte die dieper was dan ik ooit had meege- maakt, waardoor ik even aarzelde. Ik keek uit het raam; de wind die aan het aanwakkeren was geweest naar een winterse storm was plot- seling gaan liggen en de paar blaadjes die nog aan de bomen zaten, trommelden geen woeste taptoe meer. Bijgelovige of religieuze types hadden misschien gezegd dat de vreemde stilte betekende dat het universum mijn aandacht opeiste, dat de hemel het moment onder- strepte waarop een heimelijke spion een uiterst geheim document opende en de planeten op één lijn kwamen te staan.

Gelukkig ging ik niet gebukt onder dat soort illusies. Aan een le- ven uit een grijs verleden heb ik een graad in de natuurwetenschap- pen van een zeer gerespecteerde universiteit overgehouden en ik heb altijd in een rationele wereld geloofd. Ik had dat jaar meege- maakt hoe zwaar Virginia werd getroffen door de winter, met op de meeste ochtenden een dikke laag rijp op de grond, diverse malen had ik bomen gezien met een exoskelet van ijs, dus ik wist wat de stilte buiten echt betekende: ergens vlakbij was het hevig gaan sneeu- wen, waardoor het lawaai van de wereld werd gesmoord, zoals zo vaak gebeurt.

Bezorgd om de naderende sneeuwstorm sloot ik de rolgordijnen, en ik hoorde de wind weer aanwakkeren en begon de documenten door te nemen. Zes uur later had ik alles in me opgenomen en zat ik in de vallende duisternis na te denken over het probleem om de Ma- gus op te sporen.

Om de zaken nog eens extra ingewikkeld te maken, was ik ervan overtuigd dat hij lang voordat hij de toiletten in Teheran binnenliep al een reeks nieuwe identiteiten en schuilplaatsen had voorbereid, tientallen plekken en namen die hij had gebruikt en afgeschreven tot hij er zeker van was dat het spoor dood liep en hij was verzwolgen door de uitgestrektheid van de wereld. Volgens de database van de Dienst waren er minstens tweehonderd miljoen witte mannen van middelbare leeftijd op de wereld; voor een agent van de inlichtin- gendienst die er eentje probeerde op te sporen was dat een wel heel uitgestrekte wereld.

Zijn dossier bij Langley bevatte weliswaar een volledige set foto's en biometrische gegevens van hem, maar ik twijfelde er niet aan dat hij onmiddellijk na zijn vertrek uit Teheran naar de Zwitserse ber-

gen was gegaan, ofwel in Gstaad ofwel in Villars-sur-Ollon, chique plaatsen waar niet alleen de duurste twee kostscholen ter wereld zijn gevestigd, maar ook instellingen van een geheel ander slag. Diep verborgen in de valleien tref je anonieme klinieken aan die zich toeleggen op geheimhouding en eersteklas chirurgische ingrepen. De maitresse van Poetin is ooit in een daarvan bevallen, en als de Russen je een fortuin hebben betaald, kun je eruit tevoorschijn komen met een ander gezicht, een nieuwe haargrens, chirurgisch veranderde vingerafdrukken en magnetische scheenbeenimplantaten waar je centimeters langer van wordt.

In mijn eentje op mijn kantoor drong tot me door dat mij gevraagd was om op zoek te gaan naar een witte man van onbepaalde lengte en nationaliteit, met een naam die we niet kenden, op een plek die we niet konden vaststellen, met een gezicht dat we nooit hadden gezien en vingerafdrukken die niet van hemzelf waren. Misschien had iets uit zijn verre verleden kunnen helpen, maar we waren er nooit achter gekomen wie hij werkelijk was. In Turkije hebben ze een uitdrukking voor zo'n taak: het is alsof je een put graaft met een naald.

Ik stond op, liep naar het raam en deed het rolgordijn naar de duisternis open. Ik verwachtte niet anders dan dat de sneeuwstorm had toegeslagen en de zware sneeuw zich opstapelde op de grond, maar er was alleen de wind die door de bomen waaide. Vreemd, dacht ik, dat er een stilte neerdaalde en de winterse buien vervolgens niet verschenen. Ik zette het uit mijn hoofd en hield me voor dat het opsporen van de Magus een boeiend raadsel was, maar dat de missie als je er de wraakzucht en de testosteron uit verwijderde niet veel voorstelde: hij was allang verdwenen, leefde ver van de bewoonde wereld en vormde voor niemand meer een gevaar.

Terwijl ik naar de kale bomen keek, dacht ik aan iets wat mijn vader – die tien jaar geleden was gestorven – eens tegen me had gezegd. 'Als je op wraak uit bent, moet je twee grafkuilen graven.' En even speelde ik met de gedachte om Falcon voor te stellen dat de Dienst zich beter kon richten op het vinden van hedendaagse verraders en zich geen zorgen moest maken over die van gisteren. Gelukkig was er iets wat me ervan weerhield.

In plaats daarvan volgde ik het spoor van de Magus, en een van de onbeduidende voorwerpen die hij op tafel in Hotel Espinas Palace

had laten liggen, leidde me naar het eiland in de Egeïsche Zee. Ik wist dat hij alleen woonde en met de middagzon warm op mijn rug, rode bougainvilles die over de muren rond de villa golfd en een zwarte SIG Sauer 9mm in de hand, ging ik via een deur die op slot zat in het souterrain naar binnen, zocht mijn weg door het stille huis, en trof hem in de keuken aan terwijl hij op een gaspita pasta aan het koken was, onder het zachtjes zingen van een Italiaans liefdesliedje. Helemaal geen Duitser, bleek dus.

Hij haperde midden in een noot omdat hij mijn aanwezigheid oppikte en draaide zich om naar de eetkamer. We stonden oog in oog, met negen meter zoele mediterrane lucht tussen ons in, en vervolgens zette hij zonder aarzelen een halve stap, waarmee hij tijdelijk mijn zicht op zijn linkerhand benam. In één beweging schoof ik de veiligheidspal weg en boog mijn vinger strakker rond de trekker...

Verder kwam ik niet; in de fractie van een seconde tussen mijn oog dat waarnam en mijn hand die reageerde, haalde hij een opmerkelijk handigheidje uit dat me met tuitende oren en half verdoofd achterwaarts door de kamer slingerde en hem twintig seconden opleverde om het vuur te openen met een pistool dat hij tevoorschijn had getoverd, en vervolgens via de tuin te ontsnappen. En weer was hij op de vlucht en deed hij waar hij het beste in was: verdwijnen.

Maar uiteindelijk had de werkelijke betekenis van die uren op het eiland niets te maken met de vraag of ik hem nu had gevonden en of de Dienst erin geslaagd was om wraak te nemen. Nee, het belang lag in iets totaal anders: heel toevallig had de Magus me een briljante truc bijgebracht, een opmerkelijk beroepshandigheidje dat uiteindelijk mijn leven redde.

Enige tijd later reisde ik op een missie die aanzienlijk belangrijker en onmetelijk veel heftiger was dan wat ik ooit had ondernomen over oceanen van tijd, door een landschap dat geregeerd werd door angst, naar de ruïnes van een ooit groots industrieel complex. Het was een Russische fabriek in de voormalige sovjetrepubliek Kazachstan, en al kunnen vast nog maar weinig mensen zich dat nu herinneren, het was de plek waar zich een van de grootste prestaties van de mensheid had voltrokken. Op die plek belandde ik in een meedogenloos en vrijwel hopeloos gevecht van man tegen man, en oog in oog met de eeuwigheid reikte ik terug in mijn geheugen en herinnerde me wat

de Magus had gedaan. Ik zal hem nooit zijn verraad in Teheran kunnen vergeven, maar ik ben hem zonder twijfel grote dank verschuldigd, en het belang van mijn missie in aanmerking genomen geldt dat misschien wel voor de hele wereld. Nog een voorbeeld – alsof dat nodig zou zijn – dat het leven vervuld is van ironie.

Die missie bereikte weliswaar haar dodelijke afloop bij het Kazachse historische, vervallen Kosmodroom Bajkonoer, maar ze was duizenden kilometers verderop begonnen, in het wilde, wetteloze gebied waar de grenzen van Iran, Afghanistan en Pakistan samenkomen. Het is een dodelijke driehoek, een streek waar slechtvalken, de snelste wezens op aarde, bij zonsopgang op jacht gaan en het leven van een spion die opereert in Verboden Gebieden vaak in dagen wordt gemeten.

Ik ging erheen om een informant te spreken, een man die een massa geheimen kende over de gevaarlijkste groep terroristen ter wereld. Ik zou niet willen zeggen dat hij dapper was – hij had geld nodig en paspoorten om zijn vrouw en kinderen een beter leven te bezorgen – maar dit wist ik wel: als hij ontmaskerd werd, was zijn levensverwachting nog korter dan de mijne.

3

Voor een reis naar het hart van de duisternis was het geen veelbelovend begin. Ik vloog naar de grootste stad van Pakistan, Karachi, op de warmste dag uit de vastgelegde geschiedenis van die wereldstad, en het was pas eind april. Toen ik de gekoelde aankomsthal uit stapte, was de hitte zo heftig dat ze me letterlijk de adem benam.

Karachi is een van de tien grootste steden ter wereld en waarschijnlijk de meest chaotische. Ze biedt onderdak aan twintig miljoen vrijwel allemaal arme mensen, samengepakt op een gebied tussen een rivierdelta aan de ene en de vervuilde wateren van de Arabische Zee aan de andere kant. Vijfmaal per dag roepen de muezzins de bewoners op tot het gebed vanuit drieduizend moskeeen, de lucht is giftig van de dieseldampen en het drinkwater is niet veel beter. Er is niets wat je voorbereidt op de aanslag op je zintui-

gen. Op weg over het parkeerterrein zag ik wat mensen rond twee bedelaars staan die waren ingestort als gevolg van de hitte, en een van hen had best eens dood kunnen zijn. Een bijgeloviger type, iemand die misschien wel aandacht had besteed aan de stilte voor de storm, had dat wellicht als een teken opgevat.

Ik reed de stad uit en daarna zo snel als ik kon zeventienhonderdvijftig kilometer naar het westen, met de turquoise zee aan mijn linkerhand en niets anders dan een lege, glanzende asfaltweg voor me uit. Terwijl de kilometers in de achteruitkijkspiegel verdwenen, veranderde het landschap in een van de eenzaamste en meest troosteloze plekken die ik ooit had gezien, tot ik ten slotte halt hield op een bergkam, naar de horizon keek en voor me uit een kaal landschap zag van uitgedroogde aarde, diepe rivierkloven en onneembare granieten klippen. Mijn eerste glimp van *Jomhourī-e Eslami Iran*, de Islamitische Republiek Iran.

Niet meer dan een handjevol Amerikaanse spionnen had kans gezien in het land te infiltreren, en nog minder waren levend teruggekomen. En nu lag daar dertig kilometer verderop, buiten mijn gezichtsveld in het kale landschap, de zwaarbewaakte grens. Het enige wat me te doen stond was ongezien, als een schim in de nacht, die grens oversteken.

4

De missie was, zoals vaak het geval is in de inlichtingenbranche, in gang gezet door een op het eerste gezicht triviale gebeurtenis. Iemand die de airco van zijn auto probeerde te repareren had aan de achterkant van een nieuw onderdeel een papertje met alleen het codenummer en details over de verzending aangetroffen. Dat had voor vrijwel niemand ter wereld iets betekend, ware het niet dat hij niet zomaar iemand was en het papertje in elk geval in één opzicht nogal opmerkelijk was.

De man in kwestie was een trouwe soldaat in wat inmiddels de snelst groeiende terroristische organisatie ter wereld was: een organisatie die zichzelf het Nieuwe Islamitische Leger van de Zuiveren

noemde, dat diepgeworteld was in religieus fundamentalisme en haat jegens het Westen. Daar was niets ongewoons aan, er waren talloze van dat soort organisaties, alleen was het Leger van de Zuiveren de nieuwste incarnatie van wat waarschijnlijk de gewelddadigste terroristische groep uit de moderne geschiedenis was.

Ondanks wat de leiders van een heel stel landen hadden beweerd, was Islamitische Staat – ook wel bekend als IS, de meedogenloze organisatie die was voortgekomen uit de ruïnes van Syrië en Irak – nooit op het slagveld verslagen. Islamitische Staat lag voortdurend onder vuur en had daarom gedaan wat elke opstandige en terroristische organisatie altijd doet. Ze was naar alle vier de windstreken verwaaid en de kanker was uitgezaaid.

Het resultaat was dat er vijf belangrijke afsplitsingen van IS ontstonden en de leiders van de beste – of de ergste, al naargelang je standpunt – daarvan hadden zichzelf uitgeroepen tot het Leger van de Zuiveren, waren op weg gegaan naar het zuiden en hadden een veilige haven gevonden te midden van de granieten zuilen, oeroude dorpen en verborgen valleien langs de grens tussen Pakistan en Iran. ‘Waarom schiep God het grensgebied?’ luidt de oude mop. ‘Hij wilde dat Afghanistan gunstig uit de bus kwam.’

Uit beelden van bewakingssatellieten, telefoonhacks op industriële schaal en allesdoordringende gezichtsherkenning – waarvan de uiterst geheime versie inmiddels mensen vanaf ruim driehonderd kilometer hoog kan herkennen – bleek dat het Leger sneller supporters en strijders aantrok dan zelfs de meest door de wol geverfde toeschouwers in Langley voor mogelijk hadden gehouden. Op zijn hoogtepunt had IS ruim dertigduizend buitenlandse strijders in dienst en een groot aantal van hen – die inmiddels zeer ervaren waren – waren op weg gegaan over de kustroute vanaf Karachi of over de oude opiumpaden die Afghanistan uit voerden, om zich aan te melden bij het Leger.

Voor de duizenden mannen en vrouwen in Langley die na 9/11 hun hele werkende leven hadden gewijd aan het volgen van de zandverschuivingen en heimelijke stromingen binnen het islamitische fundamentalisme werd het allengs duidelijker dat ze getuige waren van iets wat net zo angstaanjagend was als IS, of erger nog, net zo dodelijk als het Al Qaida van Osama bin Laden. Maar diezelfde ana-

listen wisten ook dat die gewelddadige taal en de massa's volgelingen maar versiering waren. Zonder een enkel cruciaal element onderscheidde de ene groep islamitische fundamentalisten zich niet van de driehonderd bewapende milities in Amerika, de lui die op vrijdagavond een verkleedpartij hielden en in het weekend in de dichtstbijzijnde bossen rondmarcheerden. Om het koren en niet het kaf te zijn, om als het echte werk en niet als namaak te worden beschouwd, moest een terroristische groep echt toeslaan.

Hoe lastiger het doelwit, hoe meer eer eraan te behalen viel, en er was niet één doelwit dat lastiger te raken was dan Amerika. Bin Laden was daar op spectaculaire wijze in geslaagd en had daarmee een bakken ontstoken dat elke andere terroristische organisatie kon volgen. In zekere zin leven we allemaal nog te midden van de ruïnes van de Twin Towers, al klopt dat strikt genomen niet helemaal, omdat de plek van de aanval op 9/11 al jaren geleden is opgeruimd. Zoals een historicus eens heeft gezegd: met die onbeheersbare virussen, de klimaatverandering, rampzalige orkanen, reusachtige overstromingen en het onophoudelijke terrorisme is dit werkelijk het Tijdperk van de Paniek.

Zes uur nadat de analisten van de Dienst hun uiterst geheime rapport hadden ingeleverd over de opkomst van het Leger van de Zuiveren en daarmee het contraterrorismesignaal van de Dienst van oranje naar snel knipperend rood overzetten, vernam de reusachtige CIA-operatie in Afghanistan, Station Kabul, het eerste gerucht van wat zou aanzwellen tot een tromgeroffel van fluisteringen.

Soms moet ik terugdenken aan de tijd dat ik nog tamelijk nieuw was in de spionagebranche: ik was aan boord van een vrachtboot die de Andamanse Zee voor de kust van Thailand overstak en aangezien ik de slaap niet kon vatten omdat ik nerveus was bij het vooruitzicht dat ik Myanmar moest infiltreren om een groep rebellenleiders te ontmoeten, stond ik 's nachts op het dek aan de reling. Het was een van die nachten die luchtverkeersleiders *severe clear* noemen: geen geluid te horen, glashelder en wolkeloos, een zuchtje wind dat alle vuiligheid wegvoert en de sterren die afsteken tegen een kristalheldere nacht.

Door de ronddraaiende schepsschroef van het schip gaven miljarden piepkleine zeeorganismen een heldere gloed af en het drong tot me door dat ik omgeven was door de fosforescentie van de oce-

aan. Met de Melkweg boven me en een soort melkweg daarbeneden leek het wel of ik door een zee van kaarsen reisde, een volmaakte metafoor voor de wereld van de geheime diensten. Ook spionnen reizen door vreemde, onbekende wateren, niet omgeven door sterren en zeeorganismen, maar door flarden informatie. Dat nam niet weg dat het trucje hetzelfde was: je niet concentreren op de kaarsen, maar proberen het licht te zien.

Na weken het geroffel van fluisteringen aanhoren, was dat precies wat Station Kabul deed: ze keken voorbij de kaarsen en kwamen tot de conclusie dat het Leger van de Zuiveren een grootscheeps gebeuren aan het plannen was, een terroristische daad die een reusachtig spektakel moest worden dat zijn duisterste voorgangers naar de kroon stak.

In de wereld van de inlichtingendiensten is er een naam voor wereldwijde terroristische gebeurtenissen die op zo'n grote schaal worden uitgevoerd, en Station Kabul twijfelde er niet aan dat er weer een spectaculair 'vuurwerk' in aantocht was.

5

Uit de eerste drie alinea's van het dringende rapport uit Kabul, dat de hoogste beveiligingsclassificatie had meegekregen en alleen naar Falcon Rourke en zijn superieur, de directeur van de Nationale Veiligheidsdiensten, was gestuurd, werd meteen duidelijk dat die verwoestende aanval wellicht de hele westerse wereld zou omvatten, maar dat die primair op Amerika was gericht.

De twee spymasters in Washington waren zeer verontrust en zetten onmiddellijk alle middelen van het reusachtige inlichtingennetwerk van de vs in: negenhonderdduizend mensen en ruim tweeduizend overheidsorganisaties, waarvan er een stuk of dertig volledig buiten de boeken werden gehouden, om te proberen alles te ontdekken wat ze maar konden van een vormeloos, nauwelijks zichtbaar plan. De twee mannen wisten allebei dat ze meer kaarsen moesten zien te vinden.

De volgende dag ontving een nederige plaatselijke medewerker

van de Amerikaanse inlichtingendienst in Afghanistan een versleutelde boodschap op zijn telefoon waarin hij de opdracht kreeg zijn oor zorgvuldig te luisteren te leggen om alles wat er maar even voorbijwaaide op te pikken.

De Afghaan van in de vijftig, meestal gekleed in een smerige overall, was er een van een paar honderd freelancers bij de CIA in het land, een aircomonteur die vanuit een mobiele werkplaats opereerde: een robuuste truck met vierwielaandrijving waarop aan de zijkant in Pasjtoe, Dari en Engels werd beweerd dat Doctor Air de problemen met de airco, van welk soort of model voertuig ook, kon verhelpen, waar je ook was.

In het hele grensgebied van Afghanistan, Iran en Pakistan werd hij erkend als de beste van alle wegenwachters. Al vijftientig jaar had hij zijn geld verdiend met rondreizen langs de afgelegen dorpen en stadjes die in het grensgebied verspreid liggen, ging vertrouwelijk om met douaniers en ambtenaren in alle drie de landen en kreeg altijd toestemming om ongehinderd de grens over te steken in ruil voor een gratis portie freon of een eenvoudige reparatie.

Zijn specialisme was onderdelen regelen die niet meer werden gemaakt, en al begreep geen van zijn klanten ooit hoe dat kon, er was een goede reden voor: de CIA haalde ze uit de vs en leverde ze maandelijks af bij zijn magazijn in Kabul. Het briljante idee om hem te rekruteren en alles aan te leveren wat nodig was om zijn bedrijf te laten floreren was van Falcon Rourke afkomstig geweest, toen hij jaren geleden chef was van Station Kabul.

‘We moeten hem in het volle zicht verbergen. Dat gebied is een oven en iedereen heeft airco nodig,’ had Falcon indertijd gezegd. ‘Hij kan bij een vuur zitten, van het verplichte kopje thee nippen en luisteren.’

En dat was precies wat de monteur deed: in de loop van de jaren had hij honderden geruchten en flarden inlichtingen doorgegeven, en nu werd hem door zijn contactpersoon bij Station Kabul gevraagd om nog beter op te letten. Dat verzoek zou de monteur hebben genegeerd aangezien hij vermoedde dat de Dienst wel vaker dringende instructies verzond om ervoor te zorgen dat iedereen op zijn quivive was, ware het niet dat deze boodschap vergezeld ging van een vriendelijke groet – en dat na al die jaren – van zijn oude vriend

Falcon Rourke, met het verzoek om alles te doen wat hij maar kon om te helpen.

Tien dagen later was hij in zijn magazijn op een bedrijventerrein aan de rand van Kabul bezig zijn truck aan te vullen met een nieuwe zending CIA-onderdelen, in de zoals altijd overweldigende stank van de naastgelegen afvalwaterverwerking, toen hij een telefoontje kreeg van een satelliettelefoon waarin dringend om hulp werd gevraagd. Daar was niets bijzonders aan, en bij deze gelegenheid was het afkomstig van een man wiens airco hij de laatste jaren diverse malen had gerepareerd. De klant, die blijkbaar erg veel reed, zei dat hij vastzat in een dorpje aan de overkant van de grens in Iran, in de buurt van Zabol, het streekcentrum dat de twijfelachtige eer had om regelmatig door de Wereldgezondheidsorganisatie te worden genoemd als de sterkst vervuilde stad ter wereld.

In andere omstandigheden had de monteur geweigerd; het dorpje lag ruim duizend kilometer van Kabul, er waren geen andere verzoeken om hulp uit de omgeving, en hij verheugde zich op een paar dagen vrij in de hoofdstad voordat hij weer op pad ging.

Het vooruitzicht van een rit door de verstikkende lucht van Zabol was niet echt aantrekkelijk; daar stond tegenover dat de man hem altijd had geïntrigeerd. Hij zei heel weinig, reisde voortdurend, was een Afghaan die taxichauffeur was geweest in Kabul en nu in Iran woonde, kennelijk zonder baan, of in elk geval zonder een baan waarover hij het wilde hebben. Misschien lag het aan de intuïtie die hij in de loop van een half leven in de schaduwwereld had ontwikkeld, of misschien was het gewoon hebzucht die ervoor zorgde dat de monteur de rit ondernam. Station Kabul betaalde goed voor informatie en de boodschap van Falcon wees erop dat het een verkopersmarkt was.

In de namiddag, in een zomer die al stevig kwam opzetten, stak hij de grens over Iran in en vierentwintig uur later kwam hij na een rit vrijwel zonder onderbrekingen in het dorpje aan. De belangrijkste oorzaak van de vervuiling in het gebied was bruin stof dat werd voortgedreven door een niet-aflatende wind, en om zich daartegen te beschermen hadden de twee mannen afgesproken in de luwte van een hoog ommuurde moskee. Ze hadden zich die moeite kunnen besparen. De wind gierde nog erger dan normaal, bestookte de omsloten ruimte, sleurde de rook van kookvuurtjes in de vervallen hui-

zen mee, zwiepte die tot een verstikkend mengsel en reduceerde de mannen en vrouwen die zich door de stegen en over de straten haastten tot schimmen in de stofwolk.

In een poging zijn weg te vinden door de middagschemering kroop de truck van de monteur met fel schijnende koplampen langs de muur van de moskee, tot hij uiteindelijk tot stilstand kwam naast een onklare Nissan Patrol. Meteen stapte de bestuurder van de Nissan uit, rende naar de achterkant van de reparatiewagen, wurmde het achterportier open en klauterde naar binnen. Hij was eind dertig, een knappe man met een huid in de kleur van een oud bronzen beeldje en bijna net zo geblutst. Hij had overduidelijk veel tijd in de zon en de wind doorgebracht. De monteur gaf een van zijn scheve grijnzen ten beste en wees naar de apocalyptische wereld achter de voorruit. 'In naam van Allah...' zei hij hoofdschuddend in het Farsi.

Hij schoof van de chauffeursstoel, baande zich een weg naar het achterste deel van de truck waar hij een bed en een paar stoelen had staan te midden van dozen met reserveonderdelen, pakte twee kopjes en stak een klein gasbrandertje aan. Terwijl hij stond te wachten tot de thee klaar was, wees hij naar de Nissan. 'Weer een probleem met de compressor?' vroeg hij.

'Wel gehad,' antwoordde de bezoeker, die achter in de wagen half in de schaduw stond. 'Een paar maanden geleden. Hij kwam los uit de beugel, dus toen heb ik hem eruit getrokken en weer vastgezet.'

'En wat is dan nu het probleem?' vroeg de monteur.

'Dit,' zei de bezoeker. Hij had een papiertje in zijn hand met twee regels woorden en getallen in het Engels erop, en hij hield het omhoog om het aan de monteur te laten lezen. De oudere man hoefde niet nog eens te kijken.

'Toen ik de compressor eruit trok, vond ik dit aan de achterkant van het apparaat geplakt,' zei de bezoeker. 'Ik neem aan dat iemand dat vergeten is te verwijderen.' Hij duwde het apparaat dicht naar de monteur toe, al was dat eigenlijk niet nodig. De monteur wist precies wat het was: een sticker met een codenummer, een stel identificatieletters en details over de verzending van de compressor. Wat de CIA verder ook mocht zijn, het was in elk geval een bureaucratische overheidsinstantie en elk onderdeel dat uit de vs werd verzonden werd keurig gecatalogiseerd en gemerkt, waardoor de monteur zich ge-

dwongen zag om al die stickers stuk voor stuk te verwijderen zodra ze in zijn werkplaats arriveerden. In elk geval dacht hij dat hij dat had gedaan. Hij wist meteen dat de cijfers en letters geen kwaad konden: dat was voorbehouden aan de verzendingsinformatie, waarin te lezen was dat het onderdeel was aangeschaft op bevel van Afd. Dir. Langley voor Station Kabul, ten gerieve van Plaatselijke Informant 11789.

Het water voor de thee was aan de kook en achteraf, toen ik de puzzelstukjes van dit verhaal aan het samenstellen was, vertelde de monteur dat hij even met de gedachte had gespeeld om zijn oude Smith & Wesson te grijpen, een voor het zware werk bedoelde revolver die op de passagiersstoel lag, maar hij zette het idee uit zijn hoofd; hij twijfelde er geen moment aan dat de rechterhand van de bezoeker die buiten zicht aan zijn zij hing zijn eigen wapen vasthield met de loop recht op hem gericht.

Hij stond weliswaar op het punt om in paniek te raken, maar de monteur vertelde dat hij even een helder moment had: hij besepte dat hij, als deze ontmoeting alleen om zijn ontmaskering draaide, al dood was geweest. Het leek evenmin zin te hebben om te proberen zich eruit te kletsen. Hij haalde zijn schouders op. ‘We moeten allemaal eten.’

‘Hoe goed ken je de Amerikanen?’ vroeg de bezoeker.

‘Goed genoeg.’

‘Heb je rechtstreeks contact met de spionnen, of via een plaatselijke tussenpersoon?’

‘Rechtstreeks,’ antwoordde de monteur.

De bezoeker tilde zijn rechterhand op en de monteur zag dat hij een Ruger GP100 vasthad. Hij richtte het wapen op het gasstelletje om hem zwijgend duidelijk te maken dat het water kookte, en de monteur probeerde met trillende handen thee te zetten.

De bezoeker bleef de monteur strak aankijken: ‘In de afgelopen jaren hebben we elkaar op ruim vijf verschillende plekken ontmoet; wat denk je dat ik voor werk doe?’

De monteur spreidde zijn vingers om aan te geven dat hij het niet zeker wist. ‘Ik heb je nog nooit in gezelschap gezien, dus ik had niet het idee dat je mensen over de grens zette. Een goudsmokkelaar, was mijn beste gok, of misschien tabak, al dacht ik wel dat je dan een grotere wagen nodig had.’

De bezoeker knikte, maar voegde er niets aan toe om de monteur

uit de droom te helpen. ‘Weet je hoeveel 9/11 de Amerikanen heeft gekost?’ vroeg hij.

De monteur stopte met theezetten en draaide zich om. Hij was zo verbijsterd door de vraag dat zijn handen zelfs ophielden met trillen. ‘Hè?’

‘De Twin Towers, dus alleen de gebouwen, werden geschat op tweeënzestig miljard dollar. Het kostte bijna een miljard meer om het puin weg te ruimen.’

De monteur zei zonder een flauw idee te hebben wat precies de relevantie was: ‘Heel interessant.’

‘Ja, inderdaad,’ antwoordde de bezoeker. ‘Dan ga je je toch afvragen wat ze hadden willen betalen om het te voorkomen. Of om iets vergelijkbaars te vermijden.’

De monteur draaide zich weer om en staaarde naar zijn theekopjes. Wat bood deze man hem precies aan? Zijn hart begon te bonzen, zonder dat hij zelf wist of het van hebzucht of van angst was.

Hij dacht terug aan de versleutelde waarschuwing van Station Kabul en de boodschap van Falcon, en vroeg zich af of de man met de rijklare Nissan iets had gehoord, iets van de fluisteringen op de wind die de CIA zo graag hoorde. Misschien was het zelfs wel meer dan fluisteringen.

‘Het lijkt me dat ze een hoop zouden betalen voor zoiets,’ antwoordde de monteur behoedzaam.

‘Daar ben ik het mee eens,’ zei de bezoeker. ‘Ik vroeg je zo-even wat je dacht dat ik voor werk deed.’ Hij wachtte niet op antwoord. ‘Ik ben koerier,’ zei hij.

‘Koerier?’ vroeg de monteur, niet helemaal zeker van wat dat precies betekende. ‘Voor wie?’

‘In elk geval niet bij FedEx,’ antwoordde de bezoeker.

6

Toen ze hun organisatie lanceerden, namen de commandanten van het Leger een enkel doorslaggevend besluit. Ondanks het feit dat de ontwikkelaars het tegendeel beweerden, beseften ze dat geen enkele

burger een versleutelde telefoon of berichtenapp kon aanschaffen die echt veilig was.

Ze hadden gelijk: er is geen enkel apparaat dat of software die de National Security Agency niet kan kraken zolang er maar genoeg op het spel staat. Het resultaat was dat de leiders van het Leger besloten dat het gebruik van menselijke koeriers de veiligste communicatiemethode was, en daarmee werden ze onderdeel van een toenemende trend binnen de clandestiene wereld om de elektronica af te zweren, omdat papier niet kan worden gehackt en handmatig overbrengen niet kan worden afgeluisterd.

Dus selecteerde en trainde het Leger een handjevol betrouwbare, schimmige boodschappers om verborgen documenten en gesproken boodschappen tussen de lui in het veld, leveranciers en financiers heen en weer te vervoeren, maar er was één aspect van hun systeem dat de leiders van het Leger niet hadden voorzien: hoe omvangrijker het plan, hoe waardevoller het geheim, hoe groter de verleiding om de zaak te verkopen.

Dat leidde ertoe dat een van hun koeriers – een vader van twee jonge meisjes en voormalig taxichauffeur die genoeg had gekregen van het starre fundamentalistische bestaan en gedesillusioneerd was geraakt door veel van de bijbehorende retoriek, iemand die een kans zag om verandering te brengen in het leven van zijn gezin en bereid was het risico te lopen dat hij zou worden geëxecuteerd als hij die kans probeerde te grijpen – in een truck in een door de wind geteisterde, godvergeten uithoek van Iran met een Afghaanse aircomonteur zat te praten die door Allah (*subhanahu wa ta'ala*, Hij zij geprezen en verheven) was geopenbaard als een freelancende Amerikaanse geheim agent.

De koerier was een amateur in de inlichtingenwereld, maar dat betekende niet dat hij een van de basisregels nog niet had geleerd: een geheim was dan misschien een fortuin waard, maar als je daarvan wilde profiteren, moest je wel de eerste zijn die ermee op de markt kwam. Hij wist dat het gevaar dat anderen hem te vlug af zouden zijn aan het groeien was.

‘Drie weken geleden begonnen mensen vragen te stellen,’ zei hij. ‘Mannen begonnen onder elkaar te fluisteren; er begint informatie te lekken over wat er wordt gepland. Daarom zei ik toen ik belde ook

dat het dringend was; misschien horen de Amerikanen het zelf of iemand anders is me voor met de verkoop.'

'Verkoop? Wil je informatie die je hebt aan de Amerikanen verkopen?' vroeg de monteur. Hij had nooit gedacht dat hij nog eens met zo'n probleem te maken zou krijgen; hij had een inkomen door kruiden bij elkaar te scharrelen. De man was koerier; de geheimen die hij kende moesten wel veel substantiëler en lucratiever zijn. 'Wat het ook voor informatie mag zijn die je hebt,' zei hij, terwijl hij thee inschonk, 'hoeveel vraag je ervoor?'

'Twintig voor mij. Vijf voor jou,' antwoordde de koerier.

Halverwege het inschenken zette de monteur de theepot weer neer en keek zijn gast strak aan. Hij moest zeker weten dat hij het goed begreep. 'Miljoen?' vroeg hij. 'In Amerikaanse dollars?'

'Een stuk goedkoper dan 9/11. Het is een koopje voor de Amerikanen,' antwoordde de koerier. 'Ik zal Amerikaanse paspoorten eisen, een geheim adres, een andere identiteit, een compleet nieuw leven.'

'Vijftwintig miljoen dollar?' zei de monteur diep onder de indruk. 'Een nieuw leven. Maar waar dan?'

Het gezicht van de koerier werd zachter. 'Ergens waar je geen airco nodig hebt, met uitzicht op water, een plek waar het regent,' zei hij. 'Ik heb op een landkaart gekeken. Oregon of Maine, misschien. En jij?'

De monteur schudde zijn hoofd. Hij had nooit nagedacht over in het Westen wonen. Of over vijf miljoen dollar krijgen, dus hij had geen antwoord. 'Wat wil je dat ik doe?' vroeg hij.

'Geef een boodschap door aan je contactpersoon. Vraag hem of ze willen kopen wat ik in de aanbieding heb.'

'Ik ken ze,' zei de monteur behoedzaam. 'Ze zijn altijd op zoek naar valstrikken, ze zullen bevestiging, bewijs willen zien. Ik weet niet eens hoe je echt heet. Wat moet ik ze vertellen? "Een man die ik in Iran heb ontmoet en die Mohammad heet, wil graag twintig miljoen hebben"?''

De koerier schudde glimlachend zijn hoofd. 'Zeg maar dat de informatie die ik heb over iets gaat wat de leiders hier een vuurwerk noemen.'

'Een wat?' vroeg de monteur.

'Hij zal het wel begrijpen. Zeg maar dat ik een betrouwbare koerier ben bij het Leger van de Zuiveren en dat ik heel aardig inzicht heb in hun plannen en de leiding.'

De monteur reageerde: het Leger van de Zuiveren? Hij had begrepen dat het mensen waren die je zeer moest vrezen, maar ja, wat had hij anders kunnen verwachten voor vijf miljoen?

‘De CIA zal je om informatie, om details en nog een hoop meer vragen,’ ging de koerier verder. ‘Maar moet je horen, ik heb de touwtjes in handen, en zij niet. Ik zal je mijn voorwaarden geven. Ben je er wel met je hoofd bij?’

‘Sorry,’ zei de monteur afwezig. ‘Ik moest aan Las Vegas denken. Ik wil Vegas zien.’